

ВТОРИЯТ КОНЦЕРТ НА БЕЛГРАДСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ * НАДА ВУЙЧИЧ ОЧАРОВА

Фестивалът е пред своя край. Празнична атмосфера владее концертната зала. Публиката е обладана от ентусиазма на концертните събития. Тя преживява с горещо участие поднесените творби, аплодира изпълнителите, възхищава се на голямото изкуство. След толкова много празници на тоновото изкуство, много скъпи са миговете, в които усещането за нещо особено голямо ни пренася в сферата на спонтанно избликналия възторг.

Нада Вуйчич ни очарова. Тя се появи пред нас без гръмко то име, без излишния рекламен шум. Искрена и скромна, отдадена всецяло на изпълнителското си вдъхновение. Нейните майсторски пръсти умеят да изтръгват от клавиатурата багри и нюанси, които сами изразяват богата душевност, тънко естетическо звукоусещане, пламенен темперамент. Изпълнителският емоционален поток се лее непринудено. С голяма лекота и свежест тя извайва образ след образ — всеки детайл по своеобразие, със собствен пулс и дихание. И хармоничното им преливане един в друг е подчинено на пластичната творческа фантазия на изпълнителката.

Вуйчич ни предложи една интерпретация на клавириния концерт от Хачатурян, освободена от преднамерен патос.

Преобладаваше лиризмът. Чувствената атмосфера на южняка намери своя израз в тонова живопис, в която екзотичният колорит и ритмическа импулсивност бяха възсъздадени с

искан диалог. Оркестровата нава на концерта, окръглена и мека, прояви ярко достойнствата на гостите от СФРЮ в оформянето на топла оркестрова палитра.

ний момент, намерил израз в хармоничната структура на произведението. Напастяването на звука на остро дисониращи интервали изгражда внушителни по сила звукови маси.

ви. Живоин Здравкович дирижира симфонията с увличащ устрем. Той предаде на творбата чрез своя импулсгращ темперамент внушителни мащаби. Съуми да извлече от оркестъра различни степени на интензитет, да градира контрастите.

Много хубави думи могат да се изрекат по отношение на този активно стремящ се към ярко изпълнителско изкуство симфоничен колектив. Творческият натюрел на Белградската филхармония е широкообхватен, но с подчертано предпочитание към драматизма. Това вече бе проявено и при Обрадович, и при Шостакович, и най-категорично в Мокраяц. Тази характерна доминанта на интерпретаторския метод е белег на съвременен светоусещане.

Новата творба на Иван Маринов — „Пентаграма“ — е пропита с жизнуетвърждаващ патос. Потресащите стихове на Веселин Ханчев са намерили отклик в едно творческо и другарско сърце, чиято музикална изява се домогва до властно въздействие. Павел Герджиков прояви артистичното си проникновение в творбата по много убедителен начин. Той даде предимство на драматичното начало — така умело проведено — и постигна вълнуващо изпълнение.

И вторият концерт на Белградската филхармония бе посрещнат възторжено от фестивалната публика. Хубавият взаимен контакт между изпълнители и слушатели се увенча накрая с два „биса“. Два славянски танца от Антонин Дворжак красноречиво манифестираха с речта на музиката онази духовна близост, която, навяваме се, гостите от Белград са почувствували на наша земя, във фестивалния град Русе.

Иван Петков

многообразието овладял клавирирен звук.

Белградските филхармоници, водени уверено от палката на Живоин Здравкович, откликваха на солистката със завидно балансиран ансамбъл, в който духовите солисти водеха из-

Втората симфония на Василе Мокраяц (роден 1923 г.) е изградена умело. Симфоничната концепция на композитора е разгърната в едри плановете, с големи контрасти, с ярък релеф. Основен творчески похват в развитието ѝ е статич-

В противовес на тях се открояват моменти на прозрачна фактура, в която мекият тембър на вибратона дава своеобразна окраска. В диапазона на тези крайни състояния се провежда драматичният конфликт с кратки запаметяващи се моменти.